
Blasfèmia

FERRAN GARCIA

Blasfèmia
DISTORSIONS
núm. 57

Ferran Garcia

BLASFÈMIA

Ed. Males Herbes
2019

Primera edició: febrer 2019

© Ferran Garcia

© de la il·lustració de la portada, Toni Benages Gallard

© d'aquesta edició, Editorial Males Herbes S.C.P

Guilleries, 26, 1 - 2

08012 Barcelona

www.editorialmalesherbes.com

ISBN: 978-84-125058-5-6

Producció de l'ePub: booqlab

Disseny i maquetació: Eduard Vila / www.eduvila.com

Correcció: Cristina Carbonell

Sota les sancions establertes per les lleis, queden rigorosament prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic o electrònic, actual o futur —incloent-hi les fotocòpies i la difusió a través d'Internet— i la distribució d'exemplars d'aquesta edició mitjançant lloguer o préstec públics.

A Joaquín (1944-∞) i Mercedes (194?-∞)

Al principi, Déu va crear el cel i la terra.

La terra era caòtica i desolada, les tenebres cobrien la superfície de l'oceà i l'Esperit de Déu planava sobre les aigües.

Déu digué:

—Que existeixi la llum.

I la llum va existir.

Déu veié que la llum era bona i separà la llum de les tenebres i entre elles hi aixecà un tel. Hi hagué un vespre i un matí, i fou el primer dia. I rere el tel, fou la primera nit.

Déu digué:

—Que la terra produeixi vegetació, herbes que facin llavor i arbres de tota mena que donin fruit, per tota la terra.

I així va ser.

I rere el tel van passar altres coses.

Déu digué:

—Que les aigües produeixin éssers vius que s'hi moguin i animals alats que volin entre la terra i la volta del cel.

I així va ser.

I rere el tel van passar altres coses.

Déu digué:

—Que la terra produeixi éssers vius de tota mena: cucs i bestioles i animals domèstics i feréstecs.

I així va ser.

I rere el tel van passar altres coses.

Déu veié que tot el que havia fet era bo. Hi hagué un vespre i un matí, i fou el sisè dia. I rere el tel, la sisena nit.

El setè dia, Déu havia acabat la seva obra i va reposar. I mentre ho feia, desenes d'urpes, rere el tel, l'esquinçaren. D'aleshores ençà, hi ha llocs on les tenebres s'escolen dins la llum.

Crec que jo soc un d'aquests llocs.

Si tu ets la nit, no soc jo el que parla.

Ni el lloc on m'estic és una cabana.

Ni és un bosc el que veig.

No hi ha, al meu voltant, animals alats que volen entre la terra i la volta del cel, ni tampoc cucs ni bestioles, ni tota mena d'animals feréstecs. No hi ha vegetació, ni herbes que fan llavor ni arbres que donen fruit. Si tu ets la nit, no hi ha principi ni tel esquinçat.

Però si no ho fossis; si, posem per cas, fossis la llum, aleshores sí.

Si tu ets la llum, aleshores sí que soc jo el que parla.

Si ets llum, quan acabi, et vindré a buscar.

Abans, però, caldria explicar unes quantes coses.

No és tan fàcil com sembla.

Per exemple, per on començo?

No recordo bé l'inici. Allò del naixement i tot plegat.

Sí que recordo un cinema. La teva fotografia i un cinema. Potser puc començar així.

La teva fotografia i un cinema?

D'acord.

Sí.

L'any 1977 vaig entrar al cinema Avinguda de la Llum. Hi projectaven un documental titulat *Queridíssimos verdugos*, no devíem ser més de deu persones a la sala. El cinema Avinguda de la Llum estava situat dins les galeries del mateix nom. Eren unes galeries comercials subterrànies, les primeres d'Europa, situades sota el carrer de Pelai, tocant la Rambla, al costat del vestíbul dels Ferrocarrils de la

Generalitat de Catalunya. Van obrir l'any 1940 i pretenien ser un exemple de modernitat pel règim franquista. La idea era fer una ciutat d'esbarjo (subterrània) en ple centre de la ciutat. Botigues, bars, cinemes. El projecte volia enllaçar, sota terra, la plaça de Catalunya amb la d'Urquinaona. La realitat, però, fou que només es va construir un passadís llarg que acabava en una paret. La gent va canviar-li el nom d'Avinguda de la Llum pel de Budell, i més a partir dels anys seixanta quan l'Avinguda va caure en desgràcia, que bàsicament vol dir que la desgràcia va caure sobre ella. Quan vaig anar a veure el documental ja estava pràcticament abandonada. Hi havia gent dormint (tot i que la paraula segurament no és aquesta), ajaguda a cada racó. De racons en sobraven en aquell passadís. Jo n'era un. De racó. De passadís. Si caminaves per allà, trepitjaves els vidres de les coses trencades (coses importants, i n'hi havia que eren meves). Pessebre d'esputs i excrecions. Alguna dent. Es feia difícil distingir el blanc dels ulls de les parets brutes. He vist culs de rata més nets que allò, però suposo que les entranyes humanes mai són estèrils. Intestins i podridura deuen ser sinònims. I allà dins hi havia allò. Desenes d'intestins humans podrint-se dins un altre intestí en forma de passadís. És la manera com, suposo, els humans ens alimentem i absorbim els nutrients. Degradant allò que ens envolta. Cal trencar la matèria orgànica que hem ingerit, en partícules petites. Primer la fem malbé. Després l'absorbim. D'això se'n diu aliment. Vida és putrefacció, imagino. El Gènesi bíblic no en parla. Parla de com es va crear tot excepte la putrefacció. O potser sí. «Quan el Senyor-Déu va fer la terra i el cel no hi havia cap matoll ni havia nascut cap herba, perquè el Senyor-Déu encara no havia fet ploure. Però de dintre la terra en pujava una humitat que els amarava en tota la seva extensió. Llavors el Senyor-Déu va modelar l'home amb pols d'aquella terra. Li va infondre l'alè de la vida i l'home es convertí en un ésser viu.» Gènesi 2:7. Crec que l'alè de la vida és la putrefacció. En aquell budell barceloní, del centenar de comerços inicials només en quedaven tres. Dos bars i el cinema. Per què aguantava obert el cinema? Perquè al

propietari no li sortia dels collons tancar-lo. I això per què? Sempre hi ha una pregunta sota una pregunta. Tortugues sota tortugues. Però aquesta me la sé. El cinema estava obert perquè tot intestí necessita una sortida, un punt de llum per on evacuar. I l'única llum possible, allà, era la del projector, no la solar. Somnis vs. realitat. El punt de fuga dels desgraciats mai és la realitat. Pot semblar una idiotesa, però és el que crec. Sovint les conviccions més profundes tenen unes arrels petites i fràgils. Encara ara, als vestíbuls dels FGC es pot veure l'entrada a aquell cinema. Una porta blanca damunt dos esgraons. És un passadís que no va enlloc rere una porta que tampoc duu enlloc. Si penso en la meua vida no puc trobar una imatge millor per definir-la, excepte aquesta: un passadís blanc que condueix a una porta blanca que t'obre pas a les tenebres. L'esquinç del tel. I jo hi vaig entrar. I no ho vaig fer sol. Un passadís i una porta. Amb això n'hi ha prou per cometre l'error més gran de la teua vida. Una porta i un passadís i unes imatges projectades sobre una pantalla que tu creus reals però que no ho són. Però sí les seves conseqüències. Potser era per això que el propietari del cinema no el volia veure tancat. Per recordar-m'ho. Qui sap.

Queridíssimos verdugos. El documental explica la vida dels dos darrers executors de sentències de l'Estat i la seva manera d'entendre l'ofici de matar. Es parla també d'un tercer botxí, però aquell individu no apareix en cap moment excepte quan, al principi de la projecció, se'n mostra una foto. No són més de cinc segons de metratge. Faré servir el tòpic per dir que el temps es va aturar en aquells cinc segons. Va anar enrere, més aviat, que sovint és el mateix. Si la rotació terrestre es va veure alterada no fou per la mutilació salvatge que mostrava aquell rostre a la pantalla. Era impossible determinar on era el nas, la boca o els pòmuls. Tot era cràter i cicatriu. Si el daltabaix té rostre, era aquell. Les nou persones de la sala es van regirar dins les butaques. Jo, a l'última fila, també. Però sospito que per motius diferents. En el meu cas, fou per llegir el nom que apareixia a la

pantalla acompanyant la foto: Abel Absent. La veu en off explicava coses, però jo ja no escoltava.

Havia conegut l'Abel Absent molts anys abans, quan la caravana de monstres on viatjava va arribar al meu poble. Gaidovar era un lloc petit i blanc que s'aguantava, gairebé esgarrapant, al nord de la Sierra de Grazalema. Vint, trenta cases a tot estirar. Ara només hi ha les runes d'aquelles parets i cap sostre. Queixals corcats oberts a la llum del dia i de la nit. L'actual Gaidovar són tres cases de turisme rural, una de les quals amb piscina, i totes lluny del que havia estat el poble. En l'època de què parlo no devíem ser més de 300 habitants, però un cop l'any les quatre cases i la plaça que les subjectava s'omplien de milers de persones per la fira de la llana. Les ovelles llanudes de Gaidovar eren considerades les millors de la creació, i els gossos d'aigua que les guardaven, el més extraordinari regal de la natura. Les ovelles i els gossos de Gaidovar han desaparegut amb el poble, però se'n poden veure imatges al Museu d'Artesania Tèxtil de Grazalema. Hi he anat un parell de vegades, l'última ja de dona. El noi de la taquilla no em va voler cobrar l'entrada, no sé el perquè, però ho sospito. La por, en certes persones, més que tancar les portes, fa que les obrin com si, sense oferir resistència, el perill hagués de passar abans. Jo devia fer por en aquells dies. El meu aspecte vull dir.

Durant els dies de la fira, el meu poble s'eixamplava com pulmons llençats al mar, s'omplia de gent i pesava com només ho fan les carteres plenes. Suposo que per això els monstres el van triar. Seguien el rastre de la llana, els gossos, els homes i l'aiguardent. El sumatori infal·lible d'una equació que dona (o donava) com a resultat: diners. Jo, com tothom, també vaig anar a veure els monstres i, com tothom, la meva intenció era riure i assenyalar les seves deformitats, però, com tothom també, vaig comprovar que res de tot això passa en una fira de monstres. El silenci que apareix en un lloc així és absolut. Anys més tard, quan jo mateixa vaig ser considerada una malalta, una vella que ha perdut el cap, la boja que duu els cabells plens de llacets infantils, la Monyos de la Rambla, ho vaig poder comprovar. Els

monstres no fan riure. Com les cares mutilades. Com les amputacions. Potser ens deixen entrar gratis als museus, però no fem ni puta gràcia. Potser ens fan fotos i ens dediquen cançons, però no fem gràcia. Potser ens conviden a una ampolla d'aiguardent i ens deixen seure en una taula, perquè la gent ens observi i deixi caure unes monedes dins el got buit, però no fem gràcia. Ja pots anar agafant flors caigudes al terra i posar-te-les al cap, ja pots ballar a tothora amb tu mateixa, ja pots cantar cançons de bressol i saludar a tothom amb gentilesa. Provocaràs moltes coses, però no gràcia. Tampoc en feien els monstres que van arribar al meu poble. En aquella fira de malformacions, però, hi havia un ésser que no hi encaixava. Era una dona d'una bellesa perfecta. No se m'acut cap altra paraula per definir-la. Era la mare de l'Abel Absent. I aquesta fou la primera vegada que el vaig veure.

La segona fou a l'hospici de Cadis conegut, encara avui, com a Edifici Valcárcel, on vaig passar catorze anys de la meua vida, dels 4 als 18, sempre com a noi. Als pobles de la Sierra de Cádiz, i de tota l'Andalusia més miserable, en aquella època la gent moria jove o molt jove i criaven amb la mateixa urgència. Els seus fills, si tenien sort, eren entregats als capellans o a les monges. Els hospicis i les cases de la caritat experimentaven un boom que semblava no tenir fi. La meua mare va morir mentre em paria. Sempre he pensat que, de fet, la vaig matar. I no de manera del tot involuntària. Es veu que vaig lluitar exageradament per néixer i això va ajudar les hemorràgies internes d'una manera terriblement eficaç. La frase, doncs, pot ser més certa del que sembla. Pel que fa al meu pare, no puc dir que en tingui ni un sol record, malgrat que a casa tinc la seva partida de naixement, la de defunció i fotografies diverses. Sé que va morir un dissabte que era al bosc i que va vomitar tanta sang que el capellà del poble va exorcitzar-lo abans d'enterrar-lo en terra sagrada, per si de cas. La cosa té la seva gràcia, ho reconec, podeu somriure, jo ho faig, i si ho explico és perquè em sembla que indica molt clarament quina època

era aquella. Avui la Casa de la Caritat de Cadis és un edifici preciós, d'un blanc que enlluerna de tan intens, amb delicats detalls de color crema, boniques balconades i immenses portes de fusta caoba. El record que jo en tinc, però, és el dels vòmits provocats pels nervis i l'angoixa en caure la nit, el de la foscor de les cel·les de càstig i el dels ulls en blanc dels salesians mentre ens donaven pel cul. Jo hi vaig entrar després d'ell. L'Abel Absent era més gran que jo i, a l'hospici, els grans i els petits ens barrejàvem poc, a menys que tinguessis algun germà en una banda o a l'altra. Si això succeïa, els germans grans protegien els petits i pobre de tu que els fessis alguna cosa. Jo no tenia res, només un cul que, pel que semblava, agradava, i molt, als capellans. Vaig veure l'Abel Absent el primer dia que vaig entrar a Valcárcel, però, durant tots aquells anys, només hi vaig parlar una vegada, fou aquesta: ell seia al pati central, al terra, recolzant l'esquena a la paret. Mirava al cel amb els ulls tancats i de la butxaca davantera dels pantalons en sortia, cargolat com una pega dolça, una mena de llibre de tapa tova. Devia quedar-me mirant aquelles pàgines deformades molta estona, mig aixafades per aquell cos prim i de pell fosca (potser, més que les pàgines, només mirava el cos), perquè quan vaig tornar a observar el seu rostre la llum del cel havia canviat i ell tenia els seus ulls clavats en mi. Es va aixecar i va acostar-se. Caminava com si el terra del pati fos aigua, fent petits saltirons. Quan va estar a un metre de mi va allargar-me el llibre de tapa tova, encara cargolat. «El vols?», em va preguntar. Jo vaig fer que no amb el cap, més espantat que cap altra cosa. El va obrir i va llegir només per mi: «Malalts i vells són tan respectables que demanen d'ésser bullits». Em va tornar a mirar i jo vaig obrir els ulls, o els vaig tancar, no ho sé, però alguna cosa vaig fer amb els ulls. Va continuar. «Vaig enterrar els mots en el meu ventre. Em crec a l'infern, per tant, hi soc. És la tomba, m'entrego als cucs.» Els dies següents (i em refereixo als catorze mil sis-cents vuit que han passat des d'aleshores) en algun moment o altre, però sempre, m'han vingut al cap aquelles frases, i durant molts anys em repetiria aquells versos cada dia en llevar-me.

És la tomba, m'entrego als cucs, fou el meu mantra. L'Abel Absent, amb el llibre de tapes toves a la mà, encara em va dir una altra cosa: «Un dia, en un poble, abans que em portessin aquí, vaig veure una dona molt bonica. Parlava amb un home. Ella tenia el cabell rinxolat, unes arracades de plata, una pell que semblava un llençol nou, un lloc on jeure i notar la puresa que no sé com és, però que m'imagino suau. Com la seda però més. Anava tan ben vestida que feia callar els ocells. Es va acomiadar de l'home amb un somriure i una inclinació de cap deliciosa. Coqueteria pura. Ell tenia uns ulls que eren mans i la mirada dits que intentaven desesperadament acaronar aquella pell, aquells llavis, aquells cabells. Ella va començar a caminar, encara amb el somriure als llavis, i jo la vaig seguir. Va reconèixer algú que caminava per la seva mateixa vorera, algú a qui no volia veure. Va travessar el carrer amb pressa i es va mig amagar en un carreró que hi havia entre dos edificis. Jo vaig fer el mateix recorregut que ella, però quan vaig arribar al carreró ella ja no hi era. Vaig mirar en totes direccions excepte en la que havia de mirar. Vaig anar amunt i avall del carrer principal i vaig seure en un portal, no tenia res millor a fer. Va passar una canilla de gossos empaitant alguna cosa. Una matonaire coixa que cridava les virtuts dels seus matons. Vaig sentir una garsa dalt d'un teulat. I després el carreró em va cridar. No faig broma, fou exactament així. Em va cridar pel meu nom, per ser més exactes. Vaig anar-hi. Al fons, just als peus d'on el carrer acabava en una paret molt alta, vaig veure la dona estirada al terra, mig despullada. La pell, abans perfecta, ara era un drap i tenia els llavis trencats. Li rajava sang de la boca, de dins vull dir, i entre les cames, també de dins. Les mitges blanques estaven esparracades i tacades d'aquella sang. Vaig marxar corrents». Jo em mirava l'Abel Absent com qui mira un abisme, espantat i atret al mateix temps. Més endavant vaig aprendre que aquest és l'origen del concepte de sublim. En tot cas, l'Abel Absent devia llegir, en el meu rostre, que no sabia què fer ni què pensar ni què dir perquè va afegir: «El que vull dir és que l'infern és aquí, al nostre costat, sempre. Que només ens en

separa una mirada, una tempesta inesperada o un canvi de vorera. Entre nosaltres i ell només hi ha un tel. I també vull dir que de vegades l'infern es transforma en semen i et deixa un record, dins les entranyes, per tota la vida. De vegades no et passa a tu, sinó a algú a qui coneixes, un germà, un veí, el teu gos, o ni això, li pot passar a algú totalment desconegut, com a mi, com a tu, però n'hi ha prou per entendre-ho. Saps de què et parlo?» Ho sabia. «Doncs aquest llibre m'ajuda a entendre-ho. I ara digues.» I em va tornar a repetir la pregunta: «El vols?» I aquest cop el vaig agafar. Encara ara, mentre escric això, el tinc amb mi. No vaig tornar a parlar amb ell durant aquells anys i, de fet, només el vaig veure un parell de vegades més a l'hospici, malgrat que el buscava a tothora. No sé on s'amagava, què feia, on anava. Valcárcel tenia en aquella època més de vuit mil interns, entre orfes, vells i malalts mentals. No era fàcil trobar allò que buscàvem entre tanta pell i saliva i dents que queien, entre tant capellà nodrint-nos les entranyes. Primer la fem malbé. Després l'absorbim. D'això se'n diu aliment. Vida és putrefacció. Especialment difícil era trobar persones, encara que, físicament, les tinguessis al davant. Les persones, a Valcárcel, desapareixien com els talps. I aquesta fou la segona vegada que el vaig veure.

La tercera fou aquella tarda de 1977, al cinema Avinguda de la Llum, quan vaig veure la seva fotografia, amb el rostre completament desfigurat. Em va venir al cap aquesta conversa, paraula per paraula. Nosaltres no triem els records, ells ens trien. Algú em va dir aquesta frase i crec que té raó. A la sortida del cinema vaig fer el que solia fer aleshores. Refrescar-me a la font de Canaletes, anar amunt i avall de les Rambles, agafar la línia 52 del tramvia fins a la Bordeta i tornar, caminar fins al carrer Teatre i mamar polles. Tothom al barri sabia què era: un vell vestit de nena que te la mamava meravellosament bé o, si pagaves una mica més, es deixava donar pel cul mentre es masturbava fins a escorre's i tacar la paret o el terra o les rates que s'aturaven i cargolaven el seu cos per poder llepar la lleterada

enganxada al pèl. Diuen que a la vida les coses no són blanques o negres. Que vivim en tons de gris. Jo crec justament el contrari. Que tot és blanc. I que tot és negre. Simultàniament. Com alguns gats. La vida i la mort. La culpa i l'absolució. La ràbia i la calma. L'inici i el final. El càstig i el perdó.

La vida són tortugues apilonades sense fi.

I tu les vas traient, una a una, buscant qui sap què. Pensant, esperançant, que ho trobaràs sota la següent tortuga.

Però no. Sota cada tortuga només hi ha una altra tortuga.

Jo, aquells anys, feia el que feia per alguna cosa, però no sé quina.

Potser perquè el dolor només es calma amb dolor.

El plaer que atorga el càstig propi.

Vaig conèixer la meva dona el dia de Sant Joan.

Teníem una foguera al davant i vaig agafar-li la mà.

Per sorpresa meva, ella no la va retirar, simplement la va deixar allà.

Encara ara em pregunto si era un hola o un adeu.

Un sí o un no.

Un ajuda'm a pujar el cingle o saltem junts. Estavellem-nos.

Les *o*. Aquesta vocal en forma de cul per la qual ens folla la vida.

Els dubtes tenen forma d'*o*.

Les *i* són millor.

Sí i no és millor que *sí o no*.

Vaig conèixer la meva dona el dia de Sant Joan.

Deu anys més tard ella va morir.

Entre les dues coses va néixer la meva filla.

Un matí érem a casa. Havíem llogat un pis verd. Totes les parets eren verdes, i els sostres i el terra de la cuina. Un verd com els dels plàtans verds. Amb taques fosques pertot arreu com si malgrat la verdor s'estiguessin podrint. Odiava el pis, odiava el verd, odiava els plàtans. L'única cosa que hauria salvat de la meva vida eren elles. Potser perquè sempre feien olor de net, potser perquè ens passàvem

els dits pel llavi mentre ens adormíem i aquell tacte era la nostra resposta a l'origen de l'Univers.

Amb la meva dona discutíem molt.

Ens perdonàvem més.

Fins que un dia tot es capgirà.

La capa de gel sobre la que camines es trenca i caus dins una cripta immensa. I el terra et sembla infinit perquè no veus parets enlloc, només les llambordes llefiscoses i humides sobre les quals rellisques cada cop que intentes caminar. Si has estat alguna vegada en un lloc semblant sabràs del que et parlo. La medicina l'anomena de diferents formes, però tu saps del que et parlo. I tu caus dins la cripta, i al teu costat hi tens allò que més estimes perquè en caure l'has arrossegat amb tu. I passen els dies i les nits i has caminat en totes direccions i no has trobat res perquè no hi ha res, només el terra de llambordes humides que sembla no tenir final ni principi. Et sents tan cansat, sol i perdut, que busques un racó on arraulir-te, però de racons no n'hi ha allà sota, i tu t'ajees a un lloc qualsevol, fas papiroflèxia amb el teu cos, et plegues sobre tu mateix i enterres el cap entre les cames. I passen dies, setmanes, qui sap si anys, i no et bellugues. Fins que del no-res apareix algú i t'acarona i et parla dolçament. I tu, com el naufrag que ets, et deixaries arrencar la pell per una gota més d'aquella aigua dolça. I aquest algú et demana que el segueixis i tu hi vas, collons si hi vas!, arrossegant-te com les sargantanes sense braços ni cames ni cua, un tors mutilat que avança a cops de ventre sobre les llambordes, amb la boca oberta i la llengua fora, implorant que segueixi deixant regalimar aquelles gotes. I no t'importa on aneu, tant et fot el què, el qui, el com, només vols sortir d'allà i que aquest algú et segueixi donant aigua i parlant dolçament. I al teu costat la teva dona i la teva filla, perquè sempre han estat allà, en silenci, submises i obedients, i les obligues a lliscar rere teu. Sense braços ni mans ni dits, les hi obligues, perquè hi ha altres formes d'arrossegar-

les a part de les estrebades. Veniu, els dius, perquè també elles han de flairar, de nou, el romaní. I us arrossegueu sobre els ventres fins que de sobte et veus a fora. T'alces i de nou hi ha fruits i flors i cants d'ocell, la primavera t'ha perdonat i t'obre els braços. I tu abrades la teva filla i somrius. I la teva dona et mira. Tu dones les gràcies a aquest algú que t'ha conduït allà i li beses els peus, ara i per sempre. «Som teus», gemegues. I et dones a ell.

No serà fins anys més tard que ho entendràs. Que no vindran més primaveres. No per a tu. Comprends, massa tard, que aquell algú no t'ha arrossegat a la llum, sinó a les tenebres. Que t'ha conduït a través del trau del tel i has viscut a l'altra banda sense saber-ho. Però un dia ho veus. Passa una cosa i te n'adones. I intentes fugir, localitzar el trau del tel i retornar a la llum. I la teva dona ja no hi és, però agafes la teva filla i li dius: «Anem». I ella, com sempre, t'obeeix. Plena de por, però t'obeeix. Tremolant, però t'obeeix. I hi arribeu. El tel és allà. Molt a prop. Ja gairebé el pots tocar. I veus l'esclatxa per on vàreu entrar, anys enrere, i tu li dius que corri, que fugi, que travessi el tel. I ella dubta, per primer cop dubta, no per la llum, ni la tenebra, ni pel tel ni les esclatxes, no, ella dubta perquè veu que tu no l'acompanyes. No puc, li dius, ara no puc. Però vindré, dius. Et buscaré, dius. I les vostres mans se separen i ella travessa el tel i tu somrius o plores o sagnes, qui sap.

I aleshores s'esdevé el terror més antic.

La foscor primigènia.

L'horror que habitava aquest planeta molt abans que nosaltres.

Perdona, ja hi torno.

Necessito explicar-t'ho, però no així.

No ho estic fent bé.

Primer haig d'explicar la seva història.

La de l'Abel.

Necessito concentrar-me.

Dona'm un segon.

...

Després de veure la fotografia de l'Abel Absent projectada a la pantalla, després de sortir del cine, després de recollir flors, després de cantar i ballar pel carrer, després del tramvia 52 i de fer el que feia pels carrers i que no repetiré, vaig tornar a casa. El pis era de fusta, o així el recordo jo. Les parets de fusta, el sostre de fusta, el terra de fusta, de fusta els mobles i les culleres, de fusta les cortines i les dents que em somreien quan creuava la porta, també de fusta. Em vaig treure el vestit de dona i les calces i els sostens i vaig mirar-me la polla seca, cansada. Abel Absent: i si fos ell? I si era l'home sense rostre que havia estat buscant? Si realment l'Abel Absent duia penjada al coll la clau del meu pany, em calia trobar-lo.

Un rostre com el seu ha de deixar rastre, vaig pensar. Vaig suposar que no em resultaria difícil seguir-lo. El rastre dels rostres mutilats. La cacera, però, va durar uns mesos.

Jo sabia, quan l'epidèmia de suïcidis era un fet inqüestionable, que hi havia persones que ajudaven la gent a matar-se, però no vaig anar-hi a parar per aquest motiu, jo aleshores no tenia la intenció de matar-me. Per sentir dolor cal mantenir-se viu.

El vaig trobar un dia, en un lloc. De les dues coses només importa el lloc: era un bosc i una cabana. Em va obrir la porta, va tombar el cap lleugerament, com qui mira un gat panxa enlaire, jugant amb un cabdell de llana entre les potes, i del seu rostre inexistent en va emergir una frase: «Espero que Rimbaud t'ajudés». Allò em va desconcertar com poques coses en la vida. No tant el fet que fos un assistent de suïcidis ni tan sols que, finalment, l'hagués trobat, sinó que em recordés a mi i la conversa que havíem tingut quan érem nens. Després vaig pensar que jo també recordava perfectament les dues coses i que, potser, el fet no era tan estrany. Aquesta fou la tercera i darrera vegada que el vaig veure.

La cabana, el bosc, el tel i la seva història, que, com l'ametlla amargant, contenia l'agror oculta de la meva. La nostra història, doncs.

La meva mort, la nit que els batac cantaven el meu nom, es va allargar diverses hores i les vàrem passar junts en aquella cabana. Vàrem parlar molt, jo de la meva filla i de la meva dona, ell d'altres coses que ara explicaré, fins que tant el seu temps com el meu es van esgotar. Quan em pensava que tot havia acabat, ell va afegir encara: «Hi ha una cosa que no t'he explicat bé», em va dir. Jo vaig tancar els ulls. «Quina?», vaig preguntar. «Crec que ho saps.» I aleshores va parlar de la meva filla i tot s'acomplí.

«Som el mirall, Garcia. L'única cosa certa no som nosaltres ni la nostra imatge, sinó el vidre que ens reflecteix. Tot rau allà. En la intersecció de les dues imatges virtuals. No deixis mai de tocar-lo. És l'única manera que conec de no tornar-se boig. Això són les històries que ens expliquem, el mirall, i per això les necessito abans de fer el que em demanen. Per veure, sense error possible, qui tinc al davant.»

A les mans un llibre. Té les tapes blanques, sense títol. El tinc davant els ulls perquè l'Abel Absent me l'hi ha posat. És una mena de manual, amb més de 150 tècniques de morir perfectament detallades, classificades, valorades i puntuades segons diferents criteris essencials. Un cop acabi d'explicar el que vull explicar, n'hi assenyalaré una i moriré. Ho faré tranquil però trist. Si miro enrere, puc dir-vos que he entès unes quantes coses, però no les que m'importen. A la vida, a la meva si més no, només hi ha dues o tres coses que val la pena entendre. Una en concret. I fins ara no hi he trobat resposta. Preguntes que descansen sobre altres preguntes. Tortugues sobre tortugues sense fi. Quan acabi d'escriure no sé què hauré trobat, no importa gaire, jo vaig deixar d'existir fa anys quan el tel es va obrir en mi i, més tard, quan es va tancar i em va deixar a l'altra banda.

Si, com a darrer acte vital, he decidit escriure sobre ell crec que és, bàsicament, perquè tinc l'esperança que a través seu podré explicar-me. Necessito, abans de marxar, que em respongueu a una pregunta, l'única que importa, i així finalment, com els déus, podré callar. Si és cert que som el mirall, aquella fina capa d'alumini que permet la fusió entre el nosaltres i les imatges que projectem, tinc clar que un mateix no la pot veure i la resposta ha de provenir, necessàriament, d'algú extern. Tu, per exemple.

Només perdura allò que ens fa mal.

LA PART DELS MONSTRES

Les altres set meravelles

La caravana de monstres arriba a Gaidovar un dijous. En dues hores el poble està ple d'uns cartells cridaners, grocs i vermells, prometen un espectacle meravellós. Te'ls trobes miris on miris, fins i tot n'han clavats, horitzontals, al terra del carrer principal. La gent els observa mentre camina sense trepitjar-los, els voreja lentament, amb cert respecte, com si fossin làpides sagrades de bisbes o papes. A la plaça central hi planten un tronc immens, ningú sap com l'han arrossegat fins allà. Els nens imaginem que és el pal major d'un galió. Pel que fa a la vela, tenim el cartell més gran que jo hagi vist mai, clavats al tronc. Si en saps, hi pots llegir *Les altres set meravelles*, lletra a lletra, en fila, de dalt a baix. Els monstres s'instal·len als afores, en un descampat que es va fer servir per afusellar els dos mil tres-cents vuit desertors. Hi ha una llosa petita de marbre negre, sense noms, on es pot llegir la xifra. Al costat hi crema una torxa de metall d'on en surt un fum negre, sempre i constant. Una de les disputes predilectes de la gent de Gaidovar és sobre si 2.308 desertors són molts o pocs. Depèn del total, diuen alguns. No depèn de res, diuen altres, 2.308 rates són moltes rates i punt.

En Seisdodos és un borni que fuma a tothora i que et parla mirant als ulls. Ell no entra a les discussions, les esclafa. Com fa el sol amb les cuques de llum. En Seisdodos diu que desertar és l'única cosa sensata que es pot fer en una guerra. També diu que tots vosaltres, colla de fills de puta, penseu igual però no teniu els collons d'admetre-ho i s'agafa els ous amb les dues mans i ho torna a cridar, perquè cal dir-ho en veu alta, rehòstia consagrada, perquè tothom, ell